

ESOTERISK TILBAGEHOLDENHED

at tale eller at tie

Af Alice A. Bailey

Artikel i BEACON marts 1926, genoptrykt okt. 2007.

(Oversættelse: Ebba Larsen)

”At vide, at ville, at turde og at tie”

Det kan være en hjælp at nævne nogle af årsagerne til, hvorfor hemmeligholdelse er et krav til indviede, og hvorfor alle disciple bør udvikle evnen til tavshed som forberedelse til at lære naturen af ”esoterisk tilbageholdenhed”.

I vor tid er det særlig nødvendigt at fokusere på de afbalancerende muligheder, der findes i tavshed. Men det nytter ikke meget at kræve tavshed i denne lavere manasiske udviklingsperiode, som menneskeheden befinder sig i, men det kan dog tjene til, at de, der lytter til denne formaning, vil få impuls til at forstå, at det gælder en form for tavshed, der hverken tilslører uvidenhed eller er et vilkårligt påbud. Derfor er det min hensigt at beskrive problemet så tydeligt som muligt for at vise, hvorfor det er nødvendigt, at alle der er knyttet til Hierarkiet – enten som aspiranter eller som forpligtede disciple – bør udvikle evnen til esoterisk tilbageholdenhed.

For det første - den virkning, det talte ord har, og den virkning, talens tiltrækkende kraft har, er kun ringe forstået af overfladiske og uindviede tænkere. Når mennesker taler, så tiltrækker de som en magnet substans til deres egen aura, og derved påvirker de (enten de ønsker det eller ej) andre menneskers både subtile og grovere legemer.

Når en taler fortæller en lyttende forsamling, at han er en indviet eller en discipel og gør det med en positiv hensigt og derved tiltrækker opmærksomhed til sin personlighed, så påvirker han uundgåeligt de negative og atomare aspekter i sine egne legemer, men også de modtagende og negative aspekter i lytterskarens legemer.

Talerens ord var ikke i overensstemmelse med de esoteriske ord ”Jeg er DET”, der fører til, at han udvikler evnen til at identificere sig med gruppens indre liv, og som følge deraf med den indre gnist af positiv kraft, der findes i alle personer i gruppen. Men fordi hans udtalelse *fremhævede personligheden* og derved påvirkede personlighederne hos alle, der hørte hans ord, så foregik påvirkningen gennem de negative aspekter. Hans udstrålende kraft og hans viljekraft kan virke så voldsomt (ofte helt ubevidst) på hans lyttere, at de ikke kan undgå de meget uheldige følgevirkninger. Viljekraft kan stimulere det, der ikke er ønskværdigt, og kan udvikle negative reaktioner, som f.eks. hengivenhed og villighed til at lade sig styre af taleren, når han påstår, at hvis man ikke har en personlig hierarkisk indstilling, så bliver man afvist. En sådan fremgangsmåde er årsag til adskillelse, og adskillelse udvikler had og ufred.

Det er blandt andet af den grund, at disciple skal lære at dæmpe deres personligheds betydning og i stedet fremhæve naturen af den indre Gud, der er identisk i alle mennesker, og at afstå fra at tale, undtagen når det gælder *gruppens* formål og hensigt. Gruppens hensigter er bedst tjent med at blive stimuleret af de højeste aspekter i ethvert menneske.

Hvordan kan det så være, at mestrene har ladet disciplene få kendskab til, at de er adepter.

Mestrene har givet tilladelse til, at vi via deres disciple har fået indblik i, hvilket tjenestearbejde og hvilken viden og kraft mestrene har til at hjælpe og til at transcendere de tre verdener for menneskelige bestræbelser. Jeg vil bede jer bemærke, at disse *indrømmelser* har de via tale eller breve givet til deres forpligtede disciple. På dem hviler en karma til at videregive information til offentligheden. Og

på deres skuldre ligger også forpligtelsen til at virkeliggøre både de gode og de mindre gode resultater. Det er en kendsgerning i esoterisk udvikling, at jo nærmere disciplene er til mesteren og til målet, og jo mere tilbageholdende de er, jo mindre vil de (som enkeltperson) søge at tiltrække mesterens opmærksomhed eller at fremhæve sig selv som mesterens hjælpere. Arbejdet, der skal udføres, kan langt nemmere nå en afslutning, når der ikke er så mange tankeformer, der skal transmutes.

Er resultatet så, at der ikke kan videregives information om mestrene til offentligheden?

Det er nødvendigt, at offentligheden bliver informeret om karakteren af mestrenes arbejde, for det er tiden inde til, men det er en helt anden synsvinkel til det emne, vi beskæftiger os med her, som gælder et personligt ønske om tilknytning til en mester eller til Hierarkiet. Disciple og indviede beskytter derfor arbejdet med en mur af personlig tavshed, og det er en opgave, som de opretholder. Man må også huske et aspekt, der dårligt nok erkendes, skønt det har stor betydning i dette emne, og det er, at de manifestationslegemer, som adepterne arbejder igennem på det fysiske plan, er konstrueret på en bestemt måde til specielle formål. Deres legemer er sammensat af stof fra det højeste underplan af hvert af de tre planer, og disse planers indvirkning kommer fra mestrenes eget niveau via de buddhiske og manasiske permanente atomer direkte til den fysiske hjerne. For dem er der ingen mentale organer eller permanente atomer i de tre verdener. De har gennemlevet de perioder, hvor de lunare herrer var dominerende, og de har endog afsluttet udviklingen under Sol-englen og er nu ren åndelig essens. Derfor må de kun påvirke menneskets ånds-aspekt, selv om de styrer de submenneskelige kræfter, hvis de ønsker det.

Dette er den esoteriske kendsgerning bag den tanke, at mestrene kun kan arbejde med mennesker, når de er ”trådt ind i deres verden”, eller når de har hævet sig op til en sådan bevidsthedstilstand, at de er i berøring med deres eget åndelige aspekt, det vil sige først med det mellemliggende princip, sjælen, og senere med monaden. Derfor lyder opfordringen til menneskene, at de skal finde deres egen indre gud, indvieren, og at de skal vække sjælsvibrationerne og blive i stand til at modtage dem. Derefter kan mestrene arbejde med at styre denne indvirkning, indtil en bestemt bevidst kæde

er blevet oprettet ved den første indvielse, hvor mennesket har betrådt VEJEN til at "se sin Gud". Når dette stadium er nået, kan den indviede ikke tale om det. Man bør huske, at når der er foregået en lignende proces for et andet gruppemedlem, så har de intet behov for at tale sammen, for de har en gensidig telepatisk kontakt, der ikke er baseret på ord, men på tanker. Man bør også huske, at i tiden forud for en sådan gensidighed vil udtalelser, som f.eks. "jeg er en indviet" kun føre til drilagtige og skadelige resultater.

For det andet er tavshed ligeledes et påbud i det esoteriske liv. Det er et krav på grund af faren for, at de kan komme til at videregive viden til mennesker, der er uforsigtige, nysgerrige, ufølsomme og uforberedte. Hvis disciplene ikke viser, at de med klogskab kan skelne, når de videregiver dele af de esoteriske kendsgerninger, så forsinkes de den indvielsesproces, som kan give dem forskrifter og nøgleord. Det er derfor formålstjenligt at få kendskab til den esoteriske betydning i den esoteriske aforisme "tavshed er guld, og tale er sølv", for guld er et symbol på den transmutterede sjæl, der virker med den positive elektriske kraft, hvorimod sølv symboliserer et negativt liv, og det menneske, der bruger talen, som den almindeligvis forstås, og som stadig påvirkes af involutionsære væsener. Tale hører guderne til, lyd hører Gud til. I kan se denne tanke, der virkeliggøres med Logos' ord: "lyden af den himmelske engleskare".

Når man studerer emnet i relation til den indre gud, dvs. sjælen, i denne manifestationscyklus, så er "talen" et af personlighedens karaktertræk, (dvs. guderne i den trefoldige manifestation), og "lyden" et aspekt af sjælens natur på de abstrakte niveauer. De indviede arbejder på det mentale plan ved at anvende universelle ord, men på de lavere planer arbejder de med mangfoldige ord og lyde. Metoden for den indviede, der er under videregående oplæring, og for disciplen, der er under forberedelse til indvielse, så vel som for adepten i det frigjorte arbejde, er altid den samme – meditation, erkendelse, visualisering og lyd, og den, der mediterer, vil altid forblive den, der bevidst anvender disse fire eller flere af disse fire metoder. Metoden for mennesket på sit eget plan vil vedvarende være en sammenfatning af den lavere tænkeevne, imagination, begær og usammenhængende tale, og det identificerer sig ubevidst med det, som det skaber, og med de ufuldkomne tankeformer som det visualiserer. Ikke før et menneske er frit eller under hurtig frigørelse på VEJEN, kan

det blive betroet viden om de energier, der styrer eller manipulerer involutionskræfterne eller substansen. Mennesket må først lære metoderne til esoterisk tilbageholdenhed.

For det tredje er bevidst tavshed også et krav til disciple af følgende grunde:

- a. Tavshed udvikler et indre kendskab til motiver gennem overvejelserne af, om der findes årsager, der retfærdiggør, eller om der er behov for tilbageholdenhed.
- b. Tavshed udvikler evnen til indre meditation samt kapaciteten til at høre dens lyd.
- c. Tavshed tjener til at lære dem processen til at bevare energier og til at oplagre kræfter til tjeneste for menneskeheden.
- d. Tavshed udvikler deres evne til at bevare ligevægten og sætter dem i stand til at opøve evnen til at virkeliggøre en bevidst relation til sjælen, der er deres egen indre guddommelighed.

For det fjerde findes der endnu en vigtig årsag til at kultivere evnen til tavshed, som er, at talen skaber karma, og at det talte ord altid skaber resultater, der er nødvendige at tage stilling til, såfremt ordene har relation til eller er baseret på personligheden. Disciplen og den indviede befinder sig i en proces, hvor de skal mindske karmaen og udligne den med henblik på at frigøre sig helt. Samtidig er det således, at man ikke udvikler karma, når man f.eks. taler om broderskab eller anvender talen til at hjælpe eller undervise mennesker i læren om VEJEN..

Når et menneske ønsker og kræver opmærksomhed, enten det er en indviet eller en discipel, så kæder det sig sammen med andre mennesker, uanset om det er fordelagtigt eller ej, og det må sammen med dem løse virkningerne af den talemåde, de anvendte. Og senere må det frigøre sig fra de andre menneskers tankeformer, der kan bestå af hengivenhed, antipati, ivrig tiltrækning eller hånlig frastødning, og det må "vente" i den esoteriske betydning af ordet, indtil det i så høj grad som muligt har opvejet de dårlige virkninger af de uovervejede ord. Dette er en meget betydningsfuld årsag til at udvikle "tavshed".

Mestrene arbejder med de disciple, der kommer til dem, når de har *banet* sig vej ind i deres nærvær og fundet indgangen til deres verden gennem lighed i vibration. Mestrene sender ikke proklamationer ud til alle og enhver, for de kender loven, og deres ord videregives kun til dem, der har søgt dem ud fra et reelt behov. Mestrene taler til dem, de har tilknytning til, og til dem, der gennem indre erfaring har opnået viden; deres ord er beregnet til dem for at sætte dem i stand til at være deres hjælpere på det fysiske plan og dermed bidrage til at virkeliggøre planen.

Denne oversættelse sker med tilladelse fra Lucis Trust og er første gang bragt i The Beacon! Link for oplysninger omkring abonnement se nedenfor:

http://www.lucistrust.org/en/books/the_beacon_magazine

0 0 0 0 0 0 0 0 0 0

Følgende visdomsord er fra ”Den Gamle Kommentar”

der efter sigende findes i mestrenes arkiver:

”Om opløsning af verdens blændværk”

”De kommer og står afventende. I midten af hvirvlende former står de – nogle af sjælden skønhed og andre er afskyelige og fortvivlende. De ser hverken her eller der, men de står med deres ansigter vendt mod lyset. Derved kan det klare lys strømme gennem deres sind og opløse tågerne.

De kommer og hviler. De standser deres ydre arbejde, holder en pause og påbegynder et andet arbejde. I deres hjerte er fred. De løber ikke hid og did, men skaber et kraftpunkt af fred og hvile. Det, som i det ydre tilslører og skjuler det virkelige, begynder at svinde, og fra de hvilende hjerter udsendes en stråle af opløsende kraft, der blandes med det udstrålende lys, og da opløses disen af menneskenes skabelse.

De kommer, og de iagttager. De ejer visionens øje. Ligeledes besidder de øjet for den rette styring af den nødvendige kraft. De ser verdens blændværk, og mens de ser, bemærker de bag alt dette, det sande, det smukke og det virkelige. Derved kan den kraft udløses, der via buddhi øje driver alle tilslørende og hvirvlende blændværk bort fra den forblændede verden.

De står, de hviler, de iagttager. Således er deres liv, og således er den tjeneste, de yder til menneskenes verden.”

Alice A. Bailey, *Discipelskab i Den Nye Tidsalder*, I, s. 355-356.
